

Занедужала наша тітка Марина. Думали, що вмере. Пішли ми з мамою одвідувати недужої.

Лежить тітка на полу, губи смагою взялися, голова білою пов'язана хусткою. Коло неї сидять дві жінки, кладуть до голови лід, потихеньку розмовляють.

Тіткина дочка, дівка Маруся, стоїть, схилившись на стіл, зажурилась, а малий хлопчик, Матвійко, що був у своєї мами дуже мазаний,— тому байдуже, жирує на подушках та вигукує, аж у вухах лящить.

Кілька разів йому казали:

— Не пустуй, Матвійку, бо в мами головка болить!

Матвійко й вухом не веде.

— Годі, Матвійку,— вже кажуть йому з серцем,— бо як будеш жартувати, то мама вмере.

— То що? Хай умирають,— озивається Матвійко.

— А як же будеш жити без мами: хто тобі випере сорочку, їсти наварить?

— Ми собі другу купимо.

Тоді друга жінка, та, що доглядала недужої, зітхнула, похитала головою та й каже:

— Ні, сину, не купиш: немає тих яток, щоб продавали рідних маток.

— І на базарі немає?

— Немає, сину.

— І на ярмарку?

— І на базарі, і на ярмарку, і на всьому світі не знайдеш рідної мами, як цю втеряєш.

Почувши цеє, дочка Маруся припала головою до столу й почала гірко плакати.

Примовк і Матвійко, задумався, а далі підійшов до матері, дав того бублика, що дали йому за гостинця:

— Нате, мамо, та не вмирайте.

Недужа мати звела на нього стражденні очі і ніби осміхнулась.